

[C. F. Sørensen.]

i Nedsættelse end de ligestillede, Skatteydere i Provinsbyerne paa Øerne og i Jylland. Ifølge Skatteansættelsen for 1929 —30 havde Gentofte Kommunes Skatteydere en Formue paa 595,5 Mill. Kr., medens Formuerne for Skatteydere i Danmarks 8 største Købstæder knap er 590 Millioner. Gentofte Kommune har 23 190 Skatteydere med en samlet Indtægt paa 112 768 000 Kr. eller en gennemsnitlig Aarsindtægt af 4 860 Kr. pr. Skatteyder. De 8 største Købstæder har 137 024 Skatteydere med en Indtægt paa 316 867 000 Kr. eller en gennemsnitlig Aarsindtægt pr. Skatteyder af ca. 2 310 Kr.

Jeg tror, at denne Opgørelse over normale, stærkt arbejdende og værdiskabende Kommuner — hvad man vel har Lov til at sige om de 8 største Købstæder i vort Land — viser, hvor urimeligt det er at give og opretholde en Lov til Gunst for dem, der ikke trænger dertil. Jeg skal derfor som tidligere anført paa mit Partis Vegne anbefale at ophæve denne uretfærdige Lovbestemmelse.

Lange: Jeg finder ingen Anledning til at gentage de Bemærkninger, jeg fremsatte i Fjor, da vi behandlede et Forslag af ganske tilsvarende Art som det, der er blevet forelagt i Folketinget, og hvor der jo kun er gennemført en enkelt Ændring, en Ændring, jeg vil betragte som en Mading paa Krogen, men en Mading, der ikke frister mig. Hvis det, man ønsker at opnaa, kan opnaas paa anden Maade, saa vil det være overordentlig fristende, men skal det opnaas ved den Ændring, man her foreslaar, kan jeg i hvert Fald ikke være med dertil.

Det maa forundre, at man i den nuværende Erhvervssituation kan stille Forslag, der medfører en Skatteforhøjelse, hvor man skulde synes, det for alle maatte være klart, at det, man trænger til, er en Skattelettelse. Og denne Skatteforhøjelse kræver man trods det, at Staten i Virkeligheden ikke er i finansiel Nød. Det er vel ogsaa derfor, for dog i nogen Grad at kunne forsvare dette Forslag, at man har foretaget den Ændring, at man vil overføre de Beløb, der herved indvindes, til Kommunerne. Men det maa forundre, at en Regering — og ikke mindst forundre, at *denne* Regering, som jo har givet saa store Løfter om at modvirke, maaske helt afskaffe Arbejdsløsheden — paa et Tidspunkt som dette stiller et Forslag, der afgjort maa virke til en Forøgelse af Arbejdsløsheden, paa samme Tid som man i den ganske Verden

arbejder paa at finde Midler til Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Da den højtærede Finansminister anbefalede Lovforslaget, var han da overhovedet heller ikke inde paa saadanne Betragtninger.

Det, der synes at være Hovedargumentet for at faa gennemført en Lovgivning som den her foreslaaede, er jo, at den gældende Ordning kun kommer nogle forholdsvis faa Skatteydere til gode, og man kan endda dele disse Skatteydere, siger den højtærede Finansminister, i to Grupper, hvoraf den største Gruppe maa være i høj Grad utilfreds, fordi de ikke faar nær saa stor en Nedsættelse som den mindre Gruppe. Dette interesserer ikke mig, det er for mig ikke det afgørende, om en Lov kommer et større eller et mindre Antal Skatteydere til direkte Gavn. Det, der er det afgørende for mig, det er, hvad den indirekte Virkning er deraf, hvad det betyder samfundsmæssigt og nationaløkonomisk, og hvad det betyder til Fremme af Erhvervslivet her i Landet.

Man stiller til de erhvervsdrivende det moralske Krav, at de skal konsolidere sig, og gennem Lovbestemmelser har man stillet det samme Krav til Aktieselskaberne; men saa foreslaar man Lovbestemmelser, der ganske afgjort modvirker disse Bestemmelser, der straffer den Konsolidering, som man er klar over er i høj Grad nødvendig, for at Erhvervslivet skal kunne trives her i Landet. Det er jo ikke mindst uretfærdigt overfor det private Erhvervsliv, naar man paa samme Tid ikke har nogen Beskatning af Brugsforeningerne. Netop i en Situation som denne vil man se, at mange erhvervsdrivende, som har været nødt til i de gode Aar at samle tilstrækkelig Kapital op til at modstaa den Nedgang, der er kommet, ikke alene har maattet betale betydelige Beløb i Indkomstskat, som Andelsforeningerne har været sparet for, men ogsaa Aar efter Aar af denne Opsparing har maattet betale Formueskat. De staaar saa langt fra paa lige Fod, og Uligheden bliver endnu større, dersom man vil ophæve de Bestemmelser, man traf i 1927 ved den Lov, den højtærede Finansminister her foreslaar ophævet. For hvad er Formuerne, de Formuer, som man vil beskatte? Ja, de er i mange Tilfælde af højst problematisk Art. De er den Difference, man faar frem ved at opstille en Beregning, hvor man ansætter Bygningerne — Landbrugs-, Fabriks- og andre Bygninger — til en vis Værdi, hvor man ansætter Besætninger, Maskiner, Varelagre og Debitorer til en vis Værdi, som de maaske ikke i alle Tilfælde har, og som i mange